

200703265/1.

Datum uitspraak: 26 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/37430 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 juli 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 7 juli 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 april 2007, verzonden op 11 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T.N.H. Nguyen, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

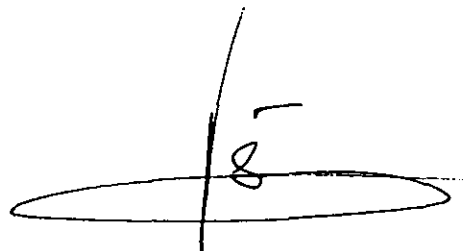
w.g. Nguyen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

421

Verzonden: **26 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorlopige voorziening

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000

reg. nr.: AWB 06/37430 en AWB 05/35944

V.nr.:

inzake: geboren op van Marokkaanse nationaliteit,
wonende te eiser/verzoeker (hierna: eiser),
gemachtigde: mr. M.B. van den Toorn-Volkers, advocaat te Made,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. E. de Jong, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
(IND) van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

- Op 1 juni 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een vergunning tot verblijf met als doel "medische behandeling". Bij besluit van 28 juli 2005 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij bezwaarschrift van 9 augustus 2005 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Het bezwaar is bij besluit van 7 juli 2006 ongegrond verklaard.
- Bij beroepschrift van 2 augustus 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 4 september 2006. Bij brief van 7 augustus 2006 heeft de griffier van deze rechtbank meegedeeld dat het eerder door eiser ingediende verzoek om een voorlopige voorziening te treffen thans zal worden aangemerkt als een voorziening die ertoe strekt de uitzetting achterwege te laten totdat op het beroep is beslist. In het verweerschrift van 10 november 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.
- Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 23 november 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. R. van den Toorn-Volkers, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig K. Saatchi, tolk. De voorzieningenrechter/rechtbank (hierna: de rechtbank) heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. EERDERE RELEVANTE VERBLIJFSRECHTELIJKE PROCEDURE

- Op 29 oktober 1998 heeft eiser een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning met als doel "medische behandeling". Hierop is afwijzend beslist. Het hiertegen ingediende bezwaar is bij besluit van 28 januari 2001 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 25 juni 2002 heeft deze rechtbank en zittingsplaats (AWB 01/7585) het beroep hiertegen ongegrond verklaard. Hierin is - voor zover hier van belang - samengevat het volgende overwogen. Uit het rapport van het Bureau Medische Advisering (BMA) noch uit de brieven van dr. en dr. kan worden geconcludeerd dat de behandeling van eiser strikt aan Nederland is gebonden. Evenmin kan gezegd worden dat een medische noodsituatie zal ontstaan als de behandeling van eiser hier te lande wordt gestaakt. Derhalve kan de vraag of behandeling in Marokko kan worden gegarandeerd buiten beschouwing blijven.

AWB 06/37430 en AWB 05/35944

2

Derhalve kan de vraag of behandeling in Marokko kan worden gegarandeerd buiten beschouwing blijven.

III. OVERWEGINGEN

1. De rechtbank stelt vast dat eiser voorafgaand aan de onderhavige aanvraag om een verblijfsvergunning onder de beperking medische behandeling eerder heeft verzocht om verlening van verblijfsvergunning onder dezelfde beperking. Aldus is sprake van een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Gelet op inmiddels bestendige jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) dient de rechtbank ambtshalve te beoordelen of er sprake is van nieuwe feiten en veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 van Awb.

2. Zoals overwogen door de AbRS in onder meer haar uitspraak van 4 april 2003, 200206882 (JV 2003/139) moet onder nieuwe feiten of veranderde omstandigheden worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten en omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

3. Eisers gemachtigde heeft ter zitting, onder verwijzing naar de zich in het dossier bevindende medische stukken, naar voren gebracht dat de verslechterde medische situatie na de vorige door eiser gevoerde procedure een novum in bovenbedoelde zin betreft. De rechtbank stelt vast dat het BMA in het kader van de onderhavige procedure in het rapport van 13 april 2006 heeft geconcludeerd dat in het geval van eiser het ontstaan van een medische noodsituatie op korte termijn bij uitblijven van behandeling niet geheel uitgesloten kan worden geacht. In het kader van de vorige procedure werd het ontstaan van een medische noodsituatie op korte termijn juist niet aangenomen door het BMA. Naar het oordeel van de rechtbank is, gelet hierop, sprake van een (gedeeltelijk) gewijzigde medische situatie van eiser, die als een novum kan worden aangemerkt als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Dit betekent dat de rechtbank kan toekomen aan een inhoudelijke beoordeling van eisers beroep tegen het bestreden besluit.

4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning, omdat hij niet in het bezit is van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) en niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dan wel de hardheidsclausule neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000. Volgens het advies van het BMA van 13 april 2006 kan de behandeling van eiser plaatsvinden in het land van herkomst, Marokko. Eiser kan gezien de huidige medische inzichten reizen met de gangbare vervoermiddelen. Van de echtgenote van eiser en de oudste van zijn zeven kinderen die in Marokko wonen mag worden verwacht dat zij hem de noodzakelijke mantelzorg verlenen. Eiser komt evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning onder de beperking "medische noodsituatie" nu de behandeling van eiser kan plaatsvinden in Marokko.

5.1 Eiser stelt zich op het standpunt dat hij had moeten worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. Verweerder heeft een ad hoc invulling gegeven aan de duidelijke formulering van het begrip mantelzorg in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Gelet op het BMA-advies is het duidelijk dat eiser op korte termijn in een medische noodsituatie zal geraken ingeval van het stopzetten van de medische behandeling en de mantelzorg. Eveneens is duidelijk dat deze mantelzorg specifiek is gerelateerd aan de leefomgeving van eiser in Amsterdam. Verweerders stelling dat van de in Marokko wonende echtgenote van eiser en de oudste van zijn kinderen mag worden verwacht dat zij eiser de noodzakelijke mantelzorg kunnen geven, vindt nergens steun. Verweerder meent ten

AWB 06/37430 en AWB 05/35944

3

onrechte dat eiser in staat is om te reizen. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de door het BMA gestelde voorwaarde dat eiser gedurende de reis de beschikking houdt over de hem voorgeschreven medicatie en onder de voorwaarde dat eiser gedurende de reis begeleid moet worden door een psychiatrisch geschoolde hulpverlener.

Het getuigt van weinig realiteitszin om aan te nemen dat hier te lande enig psychiatrisch geschoolde hulpverlener in staat en bereid is om eiser gedurende zijn reis naar Marokko te begeleiden. Niet valt in te zien waarom, mede gelet op het zeer langdurig verblijf van eiser in Nederland (32 jaar), geen sprake is van zeer bijzondere omstandigheden. De houding van verweerder getuigt van kennelijke hardheid.

5.2 Eiser heeft desgevraagd ter zitting toegelicht dat hij zich onder verwijzing naar de medische omstandigheden zowel beroept op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 als ook op artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

6. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

7. Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 kan worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

8. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft, voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

9. Volgens paragraaf B1/1.2.1 van de Vc 2000 wordt voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onderzocht of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten.

10. Voorts kan de Minister, ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000, het mvv-vereiste buiten toepassing laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogenaamde hardheidsclausule). Deze toepassing is, zo blijkt uit hoofdstuk B1/2.2.1 van de Vc 2000, beperkt tot zeer uitzonderlijke individuele gevallen. Een verzoek om toepassing van de hardheidsclausule dient onderbouwd te worden met bijzondere persoonlijke feiten en omstandigheden.

11. Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000 is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer, teneinde een mvv te verkrijgen, naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie. Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000 wordt de hardheidsclausule toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf wegens medische noodsituatie". Bij de beoordeling van zodanige vergunningaanvraag wordt volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000 de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland niet betrokken.

12. Paragraaf B8/5 van de Vc 2000 vermeldt onder meer dat in sommige gevallen de medisch adviseur vaststelt dat een bepaalde medische behandeling slechts kans van slagen heeft indien de betrokken vreemdeling kan terugvallen op een zogenaamd 'mantelzorgnetwerk'. Hiermee wordt

bedoeld dat de aard van de aandoening het noodzakelijk maakt dat de vreemdeling wordt verzorgd door derden, met name familieleden of vrienden. Deze derden hoeven voor het verrichten van mantelzorg niet medisch geschoold te zijn, tenzij de medisch adviseur dat nadrukkelijk aangeeft. Indien de medisch adviseur aangeeft dat mantelzorg voor de betrokken vreemdeling noodzakelijk is, wordt de vreemdeling in de gelegenheid gesteld aan te geven of er al dan niet personen aanwezig zijn in het herkomstland, die in staat moeten worden geacht mantelzorg te verlenen. Voor zover een vreemdeling stelt dat voor hem in het herkomstland geen mantelzorgnetwerk aanwezig is, dient hij gegevens en bescheiden te overleggen waaruit dit blijkt. Aan niet (in onvoldoende mate) onderbouwde dan wel speculatieve stellingen hieromtrent wordt geen betekenis toegekend. Evenmin rust op het bestuursorgaan de verplichting om onderzoek te doen naar dergelijke stellingen.

13. Het BMA-rapport van 13 april 2006 vermeldt - voor zover hier van belang - het volgende. Eiser lijdt aan auditieve hallucinaties. Hij hoort stemmen die hem "opdrachten" geven, zoals andere mensen iets aan te doen. Hij heeft dit nu ongeveer vijf jaar. In diagnostische zin lijkt sprake van een chronische depressie met stemmingscongruente psychotische en vitale kenmerken. Differentiaal diagnostisch wordt genoemd late onset schizofrenie en schizo-affectieve stoornis. Betrokkene heeft diabetes mellitus type 2. Er zijn voet- (klompvoeten) en rugklachten. Eiser krijgt medicatie wegens zijn psychische klachten. Medicamenteus wordt hij behandeld door een psychiater. Daarnaast is er een steunend structurerend behandelcontact met een sociaal verpleegkundige van het Mentrum (GGZ A'dam). Eiser krijgt ook medicatie in verband met diabetes. Daarnaast is er een steunend structurerend behandelcontact met een sociaal verpleegkundige van het Mentrum (GGZ Amsterdam). Gezien de chroniciteit lijkt de behandeling levenslang te zijn. Behandeling van diabetes mellitus is mogelijk in Marokko. Psychiatrische behandeling is mogelijk in Hospital Ar Razi te Salé, te Rabat. Ook is behandeling mogelijk in het Sheikh Zayed Hospital. Voorts worden genoemd Hospital Mohammed 5 te Al Hoceima, Hospital Berechid, te Berechid (bij Casablanca) en Hospital Ibn Rochd te Taza. Antipsychotica en antidepressiva zijn beschikbaar. Er dient mantelzorg aanwezig te zijn in Marokko.

Er zal bij het achterwege blijven van de orale antidiabetica geen medische noodsituatie op korte termijn optreden. Gezien de ernst van de depressieve stoornis met stemmingsincongruente psychotische en vitale kenmerken moet het ontstaan van een medische noodsituatie op korte termijn niet geheel uitgesloten worden geacht bij het onthrekken van behandeling (psychotische decompensatie). Eiser kan wel reizen. Gezien de huidige medische inzichten moet eiser geacht worden in staat te zijn te reizen met gangbare vervoermiddelen. Er zijn wel aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk dat eiser wordt begeleid door een psychiatrisch geschoolde hulpverlener. Eiser moet gedurende de reis de beschikking houden over voor hem voorgeschreven medicatie, aldus het BMA.

14. Eisers beroepsgrond dat verweerder hem ten onrechte niet heeft vrijgesteld van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dient naar het oordeel van de rechtbank te falen. Eiser moet, volgens het BMA-advies zoals hierboven weergegeven, in staat worden geacht te reizen. Daarnaast is volgens genoemd BMA-advies behandeling in Marokko van eisers medische klachten mogelijk. Verweerder heeft op basis hiervan mogen concluderen dat de behandeling niet hoeft te worden gestaakt, maar kan worden voortgezet in Marokko gedurende de mvv-procedure, zodat een medische noodsituatie (die volgens het BMA niet uitgesloten wordt geacht bij uitblijven van behandeling) niet aan de orde zal zijn. Eiser heeft tegenover dit BMA-advies geen concrete aanknopingspunten aangedragen voor twijfel aan de juistheid van de in het advies neergelegde bevindingen met betrekking tot de mogelijkheid van reizen en de behandelmogelijkheden in Marokko. Eiser heeft immers geen verklaringen van medici in het geding gebracht die de bevindingen van de BMA-arts op deze twee onderdelen (reizen en behandelmogelijkheden in Marokko) weerspreken. Het BMA-advies vermeldt dat er mantelzorg aanwezig dient te zijn in het land van herkomst. Eiser heeft gesteld, maar niet, zoals het beleid in B8/5 Vc 2000 vereist, onderbouwd, dat deze mantelzorg in Marokko ontbreekt. Uit het dossier en het verhandelde ter zitting is naar voren gekomen dat eisers gezin (zijn echtgenote en zeven kinderen) in Marokko wonen, terwijl hij hier nauwelijks familieleden heeft, en dat de hier te lande aanwezige mantelzorg bestaat uit

AWB 06/37430 en AWB 05/35944

5

een buurman die eiser helpt en bijstaat in het dagelijks leven.

Nu eiser op geen enkele wijze heeft onderbouwd dat de in Marokko aanwezige familieleden hem niet de benodigde mantelzorg kunnen bieden, is er, gezien in het licht van het beleid van B8/5 van de Vc 2000, geen grond voor het oordeel dat verweerder niet heeft mogen aannemen dat mantelzorg in Marokko voorhanden is. Verweerder heeft dan ook mogen uitgaan van de juistheid van het BMA-advies. Nu het BMA-advies onderdeel vormt van het besluit, moet het ervoor worden gehouden dat verweerder de modaliteiten bij uitzetting heeft aanvaard en in zijn besluitvorming heeft betrokken. Er is geen grond voor het oordeel dat het onmogelijk moet worden geacht bij een uitzetting te voldoen aan die modaliteiten. De niet onderbouwde stelling van eiser dat hij niet zal worden begeleid tijdens zijn reis, is onvoldoende voor een andersluidende conclusie.

15. Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder zich op de door hem aangedragen gronden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat handhaving van het mvv-vereiste in dit geval niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. De rechtbank verwijst hierbij naar hetgeen in de voorgaande overweging is geoordeeld. Ook hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd leidt niet tot het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen afzien van toepassing van de hardheidsclausule.

16. Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

17. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

18. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

19. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

20. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/37430 en AWB 05/35944

6

IV. BESLISSING

De rechtbank:

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/37430

verklaart het beroep ongegrond;

De voorzieningenrechter:

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 05/35944

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 6 april 2007 door mr. H.J.M. Baldinger, voorzitter, in tegenwoordigheid van M.C. Tilman, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum. De griffier is verhinderd deze uitspraak te tekenen.

De griffier,

De voorzitter,

Afschrift verzonden op: **11 APR. 2007**

Conc.:GP

Coll:

Bp: -

D:C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Aan : Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC Den Haag

Eveneens per telefax: 070 - 3651380

Hoger beroep vreemdelingenzaak d.d. 9 mei 2007

09 MEI 2007	
200703265	
BEHANDELD DOOR:	PAR:

Betreffende:

geb. van Marokkaanse nationaliteit,
 verblijvende te , tevens domicilie kiezende ten kantore van ondergetekende
 gemachtigde te Made, gemeente Drimmelen aan de Godfried Schalckenstraat 33

Gemachtigde:

Mr M.B. van den Toorn-Volkers

Postbus 124, 4920 AC Made

Fax: 0162-680291

[die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen
 van onderhavig hoger beroep]

Datum uitspraak: 11 april 2007 (bijgevoegd)

Registratienr : AWB 06/37430

GRIEF I

Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat de IND zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat handhaving van het MVV-vereiste in dit geval niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

De kern van het MVV-vereiste is dat Nederland door de komst van een vreemdeling niet voor een voldongen feit wordt gesteld. Moeilijk valt toch vol te houden dat zulks bij appellant het geval is. Appellant verblijft 32 jaar in Nederland heeft een sofi-nummer en een WAO uitkering. Nederland is dus zeer wel met zijn aanwezigheid op de hoogte.

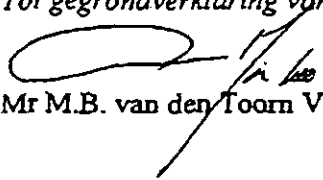
GRIEF II

Uit het BMA- Rapport d.d. 12 april 2007 blijkt dat een medische noodsituatie niet uitgesloten kan worden geacht. Appellant is gewend aan zijn medische specialisten en zijn behandeling alhier in Nederland. Ten onrechte passeert de Rechtbank in dit patroon ook de mantelzorg waaraan appellant gewend is en welk hij in dit patroon behoeft.

Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat appellant niet heeft aangegeven waarom deze mantelzorg in Marokko niet voorhanden is. Tijdens de hoorzitting bij de IND in Hoofddorp d.d. 23-05-2006 geeft appellant aan dat ook drie broers en een zuster van hem in Nederland zijn. De vermeende mantelzorg in Marokko is niet Reëel; de oudste kinderen van appellant zijn elders ; terwijl zijn vrouw analfabeet is en de jongste kinderen van appellant zijn te klein om hem te ondersteunen.

PETITUM

Tot gegrondverklaring van de grieven en vernietiging van de bestreden uitspraak


 Mr M.B. van den Toorn-Volkers